

Comedia - O scrisoare pierduta

Repere analitice

-SPECIA LITERARĂ,-

- comedie, specie dramatica avand ca trasatura dominanta comicul, cu menirea de a starni rasul; comedie de moravuri;
- apare in anul 1884, fiind jucata pe scena Teatrului National din Bucuresti.

-STRUCTURA DRAMATICA:-

- comedia "O scrisoare pierduta" este structurata in patru acte, bazate pe unitatea clasica de timp, de spatiu si de actiune, la randul lor impartite in scene (respectiv 9,14,7,14), delimitate de intrarea sau de iesirea din scena a personajelor;
- in opera dramatica mesajul se transmite in mod indirect, prin replici rostite de personaje angajate intr-un joc scenic, intr-un spectacol; naratiunea, specifica operei epice, este inlocuita prin didascalii, care cuprind numele si starea sociala a personajelor, referiri la spatiu, timp, indicatii scenice inaintea replicilor propriu-zise, descriind situatiile de comunicare verbala, nonverbala si paraverbala specifice operei dramatice;
- titlul desemneaza "obiectul buclucas" care genereaza conflictul si declanseaza actiunea.

-REPERE SPATIALE si TEMPORALE.-

- actiunea se desfasoara, asa cum se mentioneaza in didascalii, in "capitala unui judet de munte, in zilele noastre", adica 1883 (an electoral in Romania timpului), avand ca scop desemnarea, de catre partidul de guvernament, a unui candidat pentru Camera, complicata insa din cauza intrigilor si a luptelor de culise dintre diversele grupuri de interese, subliniate prin bogate resurse ale comicului de situatie si ale comicului de moravuri..

-CONFLICTUL si ACTIUNEA:-

- partidul este condus de o grupare dominanta, alcatuita din Zaharia Trahanache, "prezidentul Comitetului permanent" si al diferitelor comitete si comitii conexe unei astfel de functii a unui sef local, si din stefan Tipatescu, prefectul judetului; acestia ar opta pentru desemnarea drept candidat a lui Farfuridi, ins inexpresiv, plat si lipsit de curaj;
- gruparea "stalpilor puterii" intra in conflict cu o alta, disidenta din acelasi partid: pentru candidatura lupta, prin toate mijloacele, cu o lipsa de scrupule tipica politicii de culise, si avocatul Nae Catavencu, director al ziarului "Racnetul Carpatilor", adept al curentului mai liberal al partidului, practicand arta santajului, in speta publicarea unui document compromitator, o "scrisorica de amor" a prefectului stefan Tipatescu catre Zoe Trahanache, "coana Joitica", sotia "onorabilului" si "stimabilului" sef de partid Zaharia Trahanache;

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

- conflictul evolueaza prin pierderea repetata a scrisorii, de catre destinatar si apoi de catre santajist, creand o aglomerare de intamplari si situatii comice de mare savoare, la care participa, in scene bine distribuite, toate personajele;
- lovitură de teatru vine către finalul piesei, când răvnita candidatura este atribuită altui candidat, trimis "de la centru", din Capitală, Agamemnon Dandanache, mai prost decât Farfuridi și mai ticalos decât Catavencu, învechit însă în tactica și în arta santajului;
- treburile murdare le fac în piesa personajele marunte, în special politistul Ghita Pristanda, om de casă al cuplului Zoe-Tipatescu; drumul sinuos al scrisorii îl complică și inocentul Cetatean turmentat, executant, cu un automatism absolut, ca fost postas, al unui singur principiu: ca scrisoarea să ajungă la "andrisantul cu domiciliul cunoscut".

-TIPOLOGIA PERSONAJELOR:-

- Tipatescu este prototipul seniorului medieval, autoritar, care nu accepta să fie contrazis, voind să urce cât mai sus în ierarhia puterii; joacă, în același timp, rolul de june prim, dispus să se angajeze în relații erotice cu soția sefului sau de partid;
- Trahanache, personaj principal, cu un rol hotărâtor în evoluția conflictului comediei, este unul din "stalpii puterii" locale, caracterizat în mod direct de Caragiale prin funcțiile sale în numeroase "comitete și comitii" sau de către majoritatea personajelor, printr-o formulă consacrată, "venerabilul neică Zaharia" sau "venerabilul domn Trahanache"; are un nume definitiv, care îl caracterizează în mod elocvent, "trahana" însemnând "coca moale, ușor de modelat", fiind tipul încornoratului simpatic, care își acceptă condiția în numele prieteniei și al intereselor politice; "Eu n-am prefect! eu am prietin!", spune el despre Tipatescu, refuzând să dea crezare "documentului" compromițător prezentat de Catavencu, scrisoarea buclucă de amor, pe care o consideră o "plastografie"; reprezintă, totodată, tipul ticăitului, prin clișeele lingvistice folosite și prin tendința de a temporiza evoluția evenimentelor ("ai putintică răbdare", "o societate fără printipuri vasazică ca nu le are" etc);
- Zoe reprezintă tipul cochetei și al femeii infidele, formând, împreună cu Trahanache și Tipatescu, un triunghi conjugal; are aparența unei distinse femei de societate, însă cu o viață secretă, a cărei dezvăluire ar putea scandaliza urbea;
- Catavencu este tipul demagogului, al arivistului doritor de putere; e proprietarul unei publicații ultraradicale, prin care încearcă să-și impună influența asupra celor din jur, având convingerea că în "orasul asta de gogomani" el este "cel dintai";
- Farfuridi este prostul fudul, aflat în tandem cu Branzovenescu; cuplul lor se descalifică mai întâi prin conotațiile culinare ale numelor și prin expresiile conexe (nici nu fac de altfel "mare brânză" prin acțiunile lor); comportamentul lor ia uneori aspect de cuplu absurd în manifestări, fiindu-le caracteristice automatismele verbale, mișcarea în cerc, inacțiunea ("am, n-am infatisare, la douăsprece trecute fix mă duc la tribunal!..."), incoerența verbală și de acțiune, nonsensul discursiv și existential;
- Dandanache este intruchiparea ramolismului avansat, a tembelismului total într-un mediu social carnavalesc, o apariție peltică și grotescă, ilustrată în special prin comicul de limbaj, care aici excelează printr-o neobisnuită aglomerare de confuzii semantice și de logică, de invenții

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

onomatopeice si deviatii fonetice;

- politistul Pristanda este tipul servitorului, cu "grea misie" pe langa prefect, dar cu "familie mare, renumeratie mica, dupa buget", pe care o compenseaza inasa, prin bunavointa stapanului, cu mici "ciupeli" de la "onorabilul" Catavencu sau chiar prin dubioasa afacere cu steagurile; replicile sale urmeaza o anumita mecanica a gandirii, dar contin si viclenia simplista a slujbasului marunt, care doreste, cu orice pret, sa ramana in gratiile sefului, executand "misiile" cele mai reprobabile;

- Cetateanul turmentat este poate cel mai autentic personaj din acest intreg balci politic; este omul liber, natural, aflat in fata dreptului firesc de a alege, nealterat inca de jocul politic perfid al clasei lacome de putere; in piesa, el reprezinta, in mod simbolic, electoratul ametit, turmentat de vartejul politic, astfel incat, pana la urma, nedeslusind subtilitatile teribile ale jocului, izbucneste cu sinceritate: "Eu nu poftesc pe nimeni, daca e vorba de pofta..."; are sentimentul datoriei, in virtutea caruia actioneaza de-a lungul intregii piese, identificandu-se cu traseul scrisorii buclucase, avand inca o nealterata onestitate, fiindca trebuie sa se asigure ca scrisoarea gasita ajunge la "andrisantul" cunoscut.

-TIPURI DE COMIC:-

- comicul de moravuri demasca jocul politic de culise din timpul alegerilor parlamentare, dar si relatiile de familie din societatea mondena a timpului;

- comicul de situatie ilustreaza imprejurarile in care se afla personajele, generatoare de efecte comice in cascada: discutia dintre Tipatescu si Pristanda pe tema celor patruzeci si patru de steaguri si despre spionarea casei lui Catavencu; relatarea, de catre Trahanache, a intalnirii de la Catavencu; pierderea si gasirea repetata a scrisorii buclucase; incaierarile de la adunarile electorale; confuzia continua in care se afla Agamemnon Dandanache; etc;

- comicul de caractere se realizeaza prin punerea in relatie a unei tipologii clasice de personaje, care se angajeaza intr-un joc scenic plin de savoare;

- comicul de limbaj se remarca printr-o aglomerare de formule memorabile, ticuri, efectele comice, expresiile relevante ale grotescului personajelor, ale demagogiei, servilismului, senilitatii inca active in politica; acestea definesc protagonistii mai mult decat faptele lor, chiar decat miscarea scenica, desi in cazul lui Caragiale aceasta are traiectorii ce ating desavarsirea; memorabila ramane, in actul I, scena in care Pristanda prezinta, in fata lui Tipatescu, printr-o numaratoare hilara, modul in care cele patruzeci si patru de steaguri au fost distribuite in oras; replicile lui Pristanda, rostite intr-un automatism al unei viclenii specifice "misiei" sale, "Curat constitutional", "Curat misel", "Curat murdar!", extrag insasi esenta personajului, incapabil sa lege, in mod coerent, propozitii si fraze; pentru Catavencu, "Industria romana e admirabila, e sublima, putem zice, dar lipseste cu desavarsire. [...] Noi aclamam munca, travaliul, care nu se face deloc in tara noastra! [...] Anglia-si are falitii sai, Franta-si are falitii sai, pana si chiar Austria-si are falitii sai [...]. Numai noi sa n-avem falitii nostri!"; gandirea haotica a lui Farfuridi evoca toate perioadele de avant si de lupta politica din istoria romana moderna, falsificate pana la ridicol din interese meschine, sub semnul paradoxului si al nonsensului;

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

- comicul de nume se adauga comicului de limbaj, numele personajelor fiind definitorii pentru caracterul lor: Tipatescu, previzibil in reactii, cam intempestiv, lipsit in genere de nuante, fixeaza un tip rigid, mar mult ideea de reprezentant al guvernului in teritoriu; Dandanache are un nume ciudat: se alatura doua cuvinte asociate in mod socant, Dandanache provenind de la "dandana", care inseamna "belea, bucluc, incurcatura", si Agamemnon, un nume pretentios, pompos, mitic, numele eroului grec venit cu oastea aheilor sa o elibereze pe Elena din Troia; Catavencu sugereaza limbutia, betia de cuvinte (de la cata = "persoana cicalitoare") sau caracterul duplicitar (cataveica = "haina cu doua fete"); Pristanda are numele unui dans moldovenesc, politistul jucand dupa cum bate vantul politic; "trahanaua" este o coca moale; Farfuridi si Branzovenescu au nume cu rezonante culinare, alcatuind un cuplu complementar, justificat in cuprinsul comediei: sunt membri marcanti ai partidului si il apara cu fanatism de sciziune, chiar prin transmiterea la Comitetul central a unei telegrame pe care o dau "anonima".

-Eseu structurat-

Comedia "O scrisoare pierduta", unica in literatura romana prin actualitatea perpetua a conflictului si prin calitatea comicului pe care il degaja, aparea in anul 1884, fiind jucata pe scena Teatrului National. E o comedie de moravuri, trasatura dominantă a acesteia fiind comicul, cu menirea de a starni rasul. "O scrisoare pierduta" este structurata in patru acte, bazate pe unitatea clasica de timp, spatiu si actiune, la randul lor impartite in scene (respectiv 9,14,7,14), delimitate de intrarea sau de iesirea din scena a personajelor. Titlul desemneaza "obiectul buclucas" care genereaza conflictul si declanseaza actiunea.

Actiunea se desfasoara, asa cum se mentioneaza in didascalii, in "capitala unui judet de munte in zilele noastre" (cu referire la alegerile parlamentare din 1883), avand ca scop desemnarea, de catre partidul de guvernământ, a unui candidat pentru Camera, complicata insa din cauza intrigilor si a luptelor dintre diversele grupuri de interese, subliniate prin bogate resurse ale comicului de situatie si ale comicului de moravuri.

Gruparea dominantă - alcatuita din Zaharia Trahanache, "prezidentul Comitetului permanent" si al diferitelor comitete si comitii conexe unei astfel de functii a unui sef local de partid, si din stefan Tipatescu, prefectul judetului - ar opta pentru desemnarea drept candidat a lui Farfuridi, ins inexpresiv, plat si lipsit de curaj. Pentru candidatura lupta inasa, prin orice mijloace, cu o lipsa de scrupule tipica politicii de culise, si avocatul Nae Catavencu, director al ziarului "Racnetul Carpatilor", adept al curentului mai liberal al partidului, practicand arta santajului, in speta publicarea unui document compromitator, o "scrisorica de amor" a prefectului stefan Tipatescu catre Zoe Trahanache, "coana Joitica", sotia "onorabilului" si "stimabilului" sef de partid Zaharia Trahanache.

Pierderea repetata a scrisorii, de catre destinatar si apoi de catre santajist, creeaza o aglomerare de intamplari comice de mare savoare, la care participa, in scene bine distribuite, toate personajele. Lovitura de teatru vine catre finalul piesei, cand ravnita candidatura este atribuita altui personaj, trimis "de la centru", din Capitala, Agamemnon Dandanache, mai prost decat Farfuridi si

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

mai ticalos decat Catavencu, inechit in tactica si in arta santajului, detinator si el al unei "arme politice", al unei scrisori compromitatoare a unui personaj inalt, "nu spui tine... persoana insemnata", "becher", pe care nu o inapoiaza "andrisantului". El nu face, dupa nominalizare, o asemenea "prostie", cum avea intentia Catavencu, ci o pune la pastrare, "la loc sigur", intrucat "mai trebuie s-altda... La un caz iar... pac la Razboiul".

Treburile murdare ie fac in piesa personajele marunte, in special politistul Ghita Pristanda, un fel de om de casa al cuplului Zoe-Tipatescu. Drumul sinuos al scrisorii il complica si inocentul Cetatean turmentat, executant/cu un automatism absolut, ca fost postas, al unui singur principiu: ca scrisoarea sa ajunga la "andrisantul cu domiciliul cunoscut", discursuri memorabile, ce au devenit, de-a lungul timpului, expresii definitorii ale unui inimitabil comic de limbaj.

De altfel, nu atat actele savarsite pe scena raman in mintea spectatorului, cat formulele memorabile, ticurile, efectele comice, expresiile relevante ale grotescului personajelor, ale demagogiei, servilismului, senilitatii inca active in politica. Toate acestea definesc protagonistii mai mult decat faptele lor, chiar decat miscarea scenica, desi in cazul lui Caragiale aceasta are traiectorii ce ating desavarsirea. Astfel, in actul I, memorabila ramane scena in care Pristanda prezinta, in fata lui Tipatescu, printr-o numaratoare hilara, modul in care cele patruzeci si patru de steaguri au fost distribuite in oras: "doua la prefectura [...] Doua la primarie [...] Unul la scoala de baieti.[...] Unul... la scoala de fete [...] Doua... la catrindala [...] Doua la primarie, optspce, patru la scoli, douazeci si patru, doua la catrindala la Sf. Nicolae, treizeci [...] patruzeci si patru, in cap... patruzeci si patru...". Replicile lui Pristanda, rostite intr-un automatism al unei viclenii specifice "misiei" sale, "Curat constitutional", "Curat misel", "Curat murdar!", releva trasaturile definitorii ale personajului, incapabil sa lege, in mod coerent, propozitii si fraze.

Discutia dintre Tipatescu si Ghita Pristanda este edificatoare pentru tipologia personajului: politistul este tipul servitorului, cu "grea misie" pe langa prefect, dar cu "famelie mare, renumeratie mica, dupa buget", pe care o compenseaza in sa, prin bunavointa stapanului, cu mici "ciupeli" de la "onorabilul" Catavencu sau chiar prin dubioasa afacere cu steagurile. Replicile sale urmeaza o anumita mecanica a gandirii, dar contin si viclenia simplista a slujbasului marunt, care doreste, cu orice pret, sa ramana in gratiile sefului, executand "misiile" cele mai reprobabile.

Una dintre acestea este actiunea de spionaj chiar la domiciliul adversarului, avocatul Nae Catavencu, director-proprietar al ziarului "Racnetul Carpatilor", revista in care intelectualii de felul lui Catavencu, prin excelenta semidocti, isi expun in public mostrele de gandire politica. Dascalimea intrunita "in par" intr-o casa de pe o strada oarecare a acestui oras provincial completeaza, prin santaj cu o "scrisorica" dobandita in imprejurari comice, pentru a-si impune liderul in incrancenata confruntare politica.

În sfera unor preocupari marunte/dar pe alta paralela ierarhica, se situeaza si stalpii puterii sau aspirantii aflati in proximitatea acesteia, Trahanache, Agamita Dandanache, Catavencu, Farfuridi si compania, debitand discursuri alambicate, pline de tautologii, de constructii imposibile, de nonsensuri, expresie elocventa a modului pueril in care toti acestia concep societatea. Cu un aer

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

de perfecta seriozitate, isi regizeaza rolurile cu minutie, nesesizand comicul propriei situatii. O dovada in acest sens este, in primul rand, incapacitatea lui Trahanache de a-l banui pe Tipatescu de o relatie amoroasa cu propria sotie), fapt ce duce la comicul de moravuri si de situatie care, alaturi de cel de limbaj, realizeaza atmosfera ludica a piesei. Trahanache joaca o comedie a automatismelor, adresandu-se cu "onorabile" tuturor celor intalniti, ascultand vorbele anodine ale politicianilor-comedieni, fara a castiga nimic spiritual din aceasta imensa avalansa de vorbe. El este prezidentul tuturor "comitetelor si comitiilor", "stalpul local" al partidului unic, separat, cand este cazul - mai ales in momente electorale - in opozitie si putere, cum de altfel afirma dramaturgul in alta opera: "pleaca-ai nostri, vin ai nostri". Numele acestui personaj sugereaza moliciune, trahanaua insemnand "coca moale". Pentru Zoe are un adevarat cult si nicio dovada, oricat de palpabila, nu-i schimba parerea admirativa despre consoarta sa. În fata unor evidente neplacute, mai ales in fata deciziilor iminente, Trahanache isi gaseste refugiul in automatismele verbale, plasate cu insistenta in dialog, "Ai putintica rabdare, stimabile!" sau "Bine zice fi-meu de la facultate...".

Întalnirea lui Tipatescu cu "stimabilul" Catavencu, de la sfarsitul actului al doilea, urmeaza aceeasi logica a disimularii conventionale si a aparentelor pline de sensuri ascunse, fara ca adversarii sa fie intimidati unul de prezenta celuilalt. Catavencu este un personaj persuasiv, fructificand la maximum posibilitatea de a deveni om politic influent. Daca asaltul asupra lui Trahanache nu duce la rezultate imediate, el continua, cauta verigile slabe, iar una dintre acestea trebuie sa fie "coana Joitica", prin ea ajungand in varful piramidei, la prefectul judetului. Catavencu este angajat total in aceasta lupta, cu un singur scop: dobandirea unui loc de prestigiu in urbea natala, "in orasul acesta de gogomani", in care, in mod ridicol, are convingerea ca este "cel dintai".

Pentru personajele lui Caragiale, singurul mijloc de parvenire este cariera politica. Modul in care isi implinesc acest ideal se dovedeste deplorabil, Catavencu triumfand prin lipsa bunului simt, prin discurs bombastic, prin lipsa de scrupule si printr-un manierism politic degradant. Catavencu este personaj politic dintr-un spirit de conservare a propriei fiinte: este mult mai usor sa te urci la tribuna si sa cuvantezi despre un viitor neclar, de neinteles, despre un tel a carui indeplinire are actualitate si astazi: "Industria romana e admirabila, e sublima, putem zice, dar lipseste cu desavarsire. [...] Noi aclamam munca, travaliul, care nu se face deloc in tara noastra! [...] Anglia-si are falitii sai, Franta-si are falitii sai, pana si chiar Austria-si are falitii sai [...]. Numai noi sa n-avem falitii nostri!".

Ineptiile pe care le debiteaza aceste personaje in chip de maxime se ilustreaza cel mai bine in discursul lui Farfuridi, a carui gandire haotica ne poarta prin toate perioadele de avant si de lupta politica din istoria romana moderna, falsificate pana la ridicol din interese meschine: "la 21, dati-mi voie [...], la 48, la 34, la 54, la 64, la 74 asemenea si la 84 si 94, si etetera, intrucat ne priveste... pentru ca sa dam exemplul chiar surorilor noastre de ginte latine inasa! [...] Din doua una, dati-mi voie: ori sa se revizuiasca, primesc! dar sa nu se schimbe nimica; ori sa nu se revizuiasca primesc! dar atunci sa se schimbe pe ici pe colo, si anume in punctele... esentiale...".

Discursul lui Farfuridi contine o incoerenta bine regizata de simtul comic si acustic al lui Caragiale,

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

definitorie si in plan real pentru demagogia politica romaneasca, aceea a ineficientei totale, a zbaterii pe loc, intr-un spatiu diabolic, creat intre cei doi termeni fatidici, "sa se revizuiasca" si "sa nu se schimbe nimic" sau, tot vorba marelui scriitor, "viceversa". Catavencu si Farfuridi au, de altfel, aspiratia discursului total, ramas, din nefericire, o proba de ignoranta si de lipsa de instructie. Catavencu insusi nu ajunge la candidatura mult visata, ramanand sa conduca, in chip slugarnic, campania de sustinere a noului candidat, personaj impus de la centru, "vechi luptator de la 48", ramolit, dar care are viclenia necesara pentru a se descurca intr-un astfel de mediu politic.

Dandanache este o alta varianta a lui Catavencu, dar de alt calibru, mai invecitat in ticalosii, cu aceeasi tehnica a santajului, la alt nivel insa, mai inalt, cu acelasi obiect, "o scrisorica de amor", pe care nu o inapoiaza, ci o foloseste ca garant al intregului sau viitor politic. El este intruchiparea ramolismului avansat, a tembelismului total intr-un mediu social carnavalesc, o aparitie peltica si grotesca, ilustrata in special prin comicul de limbaj, care aici exceleaza printr-o neobisnuita aglomerare de confuzii semantice si de logica, de inventii onomatopeice si deviatii fonetice. Dandanache nu poate deslusi, pana la sfarsitul piesei, identitatea matrimoniala a personajelor din triumphiul conjugal Trahanache-Zoe-Tipatescu, confundand mereu, intr-o ironie enorma in ansamblul scenei respective, rolul celor doi barbati fata de "coana Joitica" si functiile lor politice, numindu-i alternativ cu cele doua apelative caracteristice siesi, "neicursorule" si "puicursorule".

Singurul care nu stie acest adevar, ca totul este un joc, anticipandu-l pe cel absurd din drama secolului XX, este Cetateanul turmentat, poate cel mai autentic personaj din acest intreg balci politic. El nu-si da seama pe ce lume se afla, iar singura intrebare care il preocupa este "eu pentru cine votez?". Este omul liber, natural, aflat in fata dreptului firesc de a alege, nealterat inca de jocul politic perfid al clasei lacome de putere. În "0 scrisoare pierduta", el reprezinta, in mod simbolic, electoratul ametit, turmentat de vartejul politic, astfel incat, pana la urma, nedeslusind subtilitatile teribile ale jocului, izbucneste cu sinceritate: "Eu nu poftesc pe nimeni, daca e vorba de pofta...".

Avalansa cuvintelor generatoare de multiple si neasteptate sensuri comice porneste chiar de la numele personajelor, generand, la Caragiale, un sugestiv si suculent comic de nume. Aproape toti actantii au nume definatorii, evocatoare pentru trasaturile dominante de caracter. Tipatescu, previzibil in reactii, lipsit in genera de nuante, fixeaza un tip rigid, mai mult ideea de reprezentant al guvernului in teritoriu. Dandanache are un nume ciudat: se alatura doua cuvinte asociate in mod socant, Dandanache provenind de la "dandana", care inseamna "belea, bucluc, incurcatura", si Agamemnon, un nume pretentios, pompos, mitic, numele eroului grec venit cu oastea aheilor sa o elibereze pe Elena din Troia.

si celelalte personaje au nume semnificative, care angajeaza, prin inventivitatea lor, si resursele comicului de limbaj: Catavencu sugereaza limbutia, betia de cuvinte (de la cata = "persoana cicalitoare") sau caracterul duplicitar (cataveica - "haina cu doua fete"); Pristanda are numele unui dans moldovenesc, politistul jucand dupa cum bate vantul politic; "trahanaua" este o coca moale; Farfuridi si Branzovenescu au nume cu rezonante culinare, alcatuind un cuplu complementar, justificat in cuprinsul comediei: sunt membri marcanti ai partidului si il apara cu fanatism de

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

sciziune, chiar prin transmiterea la Comitetul central a unei telegrame pe care o dau "anonima".

Scena finala incheie piesa intr-o atmosfera de impacare a tuturor: Catavencu, deocamdata potolit in ambitiile sale politice, admis totusi in cercurile potente ale partidului ("si asa zi, ai? d-ai nostri, stimabile? bravps! ma bucur", decide Trahanache), prezideaza banchetul, iar Pristanda striga in entuziasmul general: "Curat constitutional!", intr-o astfel de societate, "fara moral si fara printipuri", dupa cum se exprima Trahanache, totul este "sa ai putintica rabdare", adica sa astepti sa se intample ceva, chiar daca totul este repetabil, traiectoriile putand, cu putin noroc, sa se modifice favorabil. Este ceea ce se intampla la nesfarsit, pana astazi, personajele lui Caragiale fiind intr-o asteptare ce le face mereu contemporane, usor de recunoscut in jur, oricand nesfarsita comedie a existentei lor putand sa o ia de la inceput.